

Jakten på psykologtittelen

TEKST

Anne-Kari Torgalsbøen

PUBLISERT 1. november 2019

EMNER Masterdebatt. Profesjonsutvikling

Psykologtittelen har høy status i Norge grunnet mange års bevisst arbeid. (...) Med dette som bakteppe vil jeg kommentere intervjuet med Fanny Duckert i marsnummeret av Tidsskriftet, hvor hun tenker «nytt» rundt psykologers identitet. Masterne i psykologi vil ha sin identitet knyttet til det å utøve faget, hevder hun, og derfor må de også få kalle seg psykologer. Når man føler seg som psykolog, bør man også få kalle seg psykolog! Det virker som det er skapt et inntrykk blant masterutdannede at psykologtittelen er noe man har krav på fordi man studerer psykologi.

«Jakten på psykologtittelen er nå i gang, slik de av oss som hadde motforestillinger mot innføringen av master i psykologi, fryktet da ordningen skulle implementeres»

Innlegget bærer for øvrig preg av høyttenkning og sjonglering med begreper. Det fremgår ikke at dette er et innlegg i en pågående debatt om masterstudiene, som må stå for Duckerts egen regning. Snarere kan en få det inntrykk at Duckert, som instituttleder, taler på vegne av de vitenskapelig ansatte ved Psykologisk institutt. Det er derfor viktig å vite at det på ingen måte er konsensus i fagmiljøet ved instituttet om at mastere bør få bruke psykologtittelen. Som leder av et utvalg for revisjon av profesjonsstudiet i psykologi, vil jeg dessuten korrigere fremstillingen som blir gitt av profesjonsstudiet ved vårt institutt. Det forholder seg ikke slik at profesjonsutdanningen i psykologi nå har forlatt generalistmodellen og heretter skal utdanne «generelt kompetente klinikere». (...)

Ikke bare for helsevesenet

(...) I Duckerts fremstilling merker jeg meg en konsekvent bruk av betegnelsen «klinisk psykolog» der det ville være mer korrekt å bruke betegnelsen psykolog. Vi utdanner nå

angivelig kliniske psykologer til psykisk helsevern. At en høy andel av de nyutdannede psykologene etter noen års praksis vil arbeide innen helsevesenet, betyr ikke at norsk psykologutdanning kun er en utdanning for helsevesenet. Etter innføringen av masterutdanningen bruker Duckert konsekvent betegnelsen klinisk psykolog på de profesjonsutdannede, slik at psykologbetegnelsen senere skal kunne brukes av masterne. Klinisk psykolog blir således en måte å differensiere de psykologene på som arbeider i psykisk helsevern fra alle de andre.

Ifølge Duckert har profesjonsstudiet mindre fokus på allmennpsykologi, noe som nå skal overlates til masterne. (...) Noe av den samme mangelfulle kunnskapen om profesjonsutdanningens oppbygging og innhold kommer til uttrykk i måten masterstudentene nå markedsfører seg på. (...) Masterstudentene har startet sin merkevarebygging ved å presentere seg som ekspertene på normalpsykologi, i motsetning til profesjonsstudentene i psykologi, som angivelig kun får kompetanse innen abnormalpsykologi. Det er nettopp psykologenes grundige kunnskaper innen normalpsykologi som skiller oss fra annet helsepersonell og som gjør oss godt i stand til å vurdere patologi.

Ingen overraskelse

Jakten på psykologtittelen er nå i gang, slik de av oss som hadde motforestillinger mot innføringen av master i psykologi, fryktet da ordningen skulle implementeres. Jeg var medlem av instituttstyret på den tiden. Flere av oss argumenterte for at ingen mastere burde ha ordet psykologi i tittelen, fordi den da lett kunne forveksles med en psykologutdanning. Vi fikk den gang høre at masterne på ingen måte var interesserte verken i å bli psykologer eller gjøre krav på tittelen, men ønsket å studere faget psykologi. (...) For oss som har fulgt med på retorikken og diskusjonene i kjølvannet av implementeringen av masterstudiene, er det tydelig at man fra starten har hatt et mål om å gjøre masterne mest mulig lik psykologene. Utspillet om at mastere nå må få kalle seg psykologer, bør derfor ikke komme som en overraskelse. (...) Jeg tror det vil komme krav fra masterhold om at deres utdanning bør godkjennes som psykologutdanning etter praksis av en viss type eller varighet.

Alt å tape

For de av oss som er profesjonsbevisste, og som ikke ser poenget med å utdanne mastere i psykologi i den størrelsesorden det nå legges opp til siden det er psykologer som samfunnet etterspør, er det nødvendig å signalisere tydelig at psykologtittelen er forbeholdt de profesjonsutdannende. Når det gjelder spørsmålet om medlemskap for masterutdannede, er min vurdering at masterne har alt å vinne, og at de profesjonsutdannede psykologer alt å tape ved et medlemskap.

Fra Anne-Kari Torgalsbøens debattinnlegg «Jakten på psykologtittelen» mai 2006

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 56, nummer 11, 2019, side 833

TEKST

Anne-Kari Torgalsbøen, professor og spesialist i klinisk psykologi, Psykologisk institutt, UiO